

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΕΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Ἀθήναις φρ. 15—*Εν δὲ ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—*Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΘΤΗΤΗΣ.

Γραφεζιον Ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς, Δωμ. 1. Ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

Ο ΛΟΧΙΑΣ ΠΑΛΑΒΡΑΣ ΕΝ ΤΗ ΒΟΥΛΗ.

Γνωρίζετε ὅλοι τὴν κωμῳδίαν τοῦ λοχίου Παλάβρα.

Τὰ πολεμικά του διηγήματα τὸν ἀπεδείκνυον ἄϊτρο καὶ Ναπολέοντα. Τὸ κωμικώτερον τῶν ἄθλων του ἦτο ὅταν ἐν τῇ μάχῃ ὁ ἐχθρὸς σφαιροβολεῖ ἐναντίον του μίαν τεραστίαν σφαῖραν τηλεβόλου. Τὴν βλέπει ὁ Λοχίας Παλάβρας, τὴν ἀναμένει ψυχρὸς καὶ ἀτάραχος, ὡς ὁ Λομβάρδος ἐπὶ τοῦ βήματος, ὡς ὅτου τὸν πλησιάζει, τῆς δίδει μία μὲ τὸ πόδι... πῆξι ἢ μπάλα.

Πλὴν ὅλη αὐτὴ ἡ ἀρειμανιότης τοῦ Λοχίου ξεύρετε πῶς ἐζητησίθη; Εἰς ἐν σινδόνι, τὸ ὅποσον περιβληθεὶς ἀνώτερος ἀξιωματικὸς, ἠνάγκασε τὸν Λοχίαν Παλάβραν νὰ τρέμη ὡς ποντικὸς πρὸ γαλλῆς.

*
**

Πέτε ὅ,τι θέλετε, κάμετε ὅ,τι θέλετε, δὲν θ' ἀρνηθῆτέ ποτε ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ Λοχίου Παλάβρα ἐν τῇ Βουλῇ τὸ παίζει ἀτυχῶς ὁ κ. Μεσσηνέζης.

*Ἡ Ἐφημερίς τὸν πῆρε σ' τὸν λαιμὸ τῆς τὸν ἄνθρωπον.

Δύο, τρεῖς ἐπαίνους ὀλίγας ὑπερβολὰς καὶ χάσαμε τὸν Μεσσηνέζην.

Ἄνηγορεύθη μόνος του εἰς ἀρχηγὸν ἀντιπολιτευέσεως, ὡσεὶ τὰ κοινοβουλευτικὰ ἀρχηγεία εἶναι τὰ ἀρχηγεία τοῦ Βαλτινοῦ, δι' ἃ ἀπαιτοῦνται δυνάμει ἄλογα καὶ ἐν ἀρχηγείον, εἰς τροχὸς ἀμάξης πυροβόλου καὶ ἄλλο ἀρχηγείον.

*Ἐλεγον τοῦλάχιστον ὅτι τὸν ἀκολουθεῖ πιστῶς ὁ Δούμας. Τώρα καὶ αὐτὸς εἰς τοῦ Κουμουνοδούρου τραγουδεῖ τὸ: «Σὲ ἀκολουθῶ πιστῶς». Καὶ ὁμως ἐπιμένει νὰ λέγηται ἀρχηγός, νὰ φαίνεται ἀρχηγός, νὰ κάμνη ὡς ἀρχηγός.

Νὰ ἦτο τοῦλάχιστον ἀρχηγός τοῦ ἑαυτοῦ του; Ἄλλ' αἱ ἀγορεύσεις του, τὰ καμώματά του, τὰ ράν-ραταπλάν πλάν πλάν του δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ τὸ πιστεύσωμεν.

*
**

*Εἶναι νοστιμώτατος εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν του. *Ἐπρεπε νὰ ἔχη μίαν σημαίαν, διὰ νὰ δικαιῶται νὰ μεταχειρίζεται

κάποτε τὸν πληθυντικόν· νὰ δικαιῶται νὰ λέγῃ: ἐγὼ καὶ τὸ μπαϊράκι μου. *Ἡ: τὸ μπαϊράκι μου καὶ ἐγώ.

*Ἐλαβε λοιπὸν τὴν σημαίαν τῆς ἀδελφοποιήσεως τῶν Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς.

*Ἐπρεπε νὰ γεννήσῃ κατὶ τι ἐν τῇ κεφαλῇ του, διὰ νὰ εἶναι καὶ αὐτὸς μεταξὺ ἄλλων σημαίων σημαία. Ἄλλ' ὅστις γνωρίζει τὸ φυσιολογικῶς ἀπαράγωγον τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, κάλλιστα ἐδικαιῶτο νὰ τὸν ἐρωτήσῃ: Σὺ ματα; Ἡ σοφωτέρα ματα δὲν δύναται νὰ ἀναγκάσῃ κοιλιὰν στείρας νὰ γεννοβολήσῃ.

Καὶ τώρα δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ τις περὶ λαῶν, χωρὶς νὰ ἔχη νὰ κάμῃ μὲ τὸν κ. Μεσσηνέζην.

Τῆς ἄλλαις εἰς βουλευτῆς ἤθελε νὰ ὀμιλήσῃ περὶ ἀγρίων. Καὶ ἀμέσως λαμβάνει χώραν ἡ ἐξῆς σκηνή:

Ο ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ.—Οἱ λαοὶ κύριοι. . . .

ΜΕΣΣΗΝΕΖΗΣ.—Τὸν λόγον, κύριε πρόεδρε.

Ο ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ.—Οἱ λαοὶ, λέγω, τῶν ἀγρίων. . . .

ΜΕΣΣΗΝΕΖΗΣ.—Παραιτοῦμαι, παραιτοῦμαι.

*
**

Καὶ μεταξὺ τίνων λαῶν θὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ἀδελφοποίησις; Μεταξὺ Ρωμοῦνων, Βουλγάρων, Σέρβων, Ἀλβανῶν καὶ ἡμῶν. Ξεύρετε δὲ τί ζητοῦν ὅλοι αὐτοὶ;

Τὴν Θράκην, τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἡπειρον, ὁ δὲ Κουλουριώτης καὶ τὴν Ἀττικὴν.

Εἰς αὐτοὺς λοιπὸν ὁ πολὺς Μεσσηνέζης λέγει: ἀδελφωθῆτε.

Καὶ τὸ λέγει κυρίως εἰς τοὺς Ἕλληνας, τῶν ὁποίων ἀκριβῶς τὸν τόπον ζητοῦν νὰ πάρουν ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Μ' αὐτὸ δὲ τὸ ἐπιχείρημα ἀποπειροῦται νὰ γεννήτῃ περὶ αὐτὸν ἐνθουσιασμόν, φανταζόμενος ὅτι ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν σύγκειται ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων ἀστειῶν, οἵτινες χάριν θυμηδίας πρὸ τινῶν ἐτῶν τὸν ἐσῆκοναν εἰς τὰς ἀγκάλας των, ὡς πρόεδρον τῆς Ἀδελφότητος.

*Ἐπὶ τέλους τότε ἦτο ἐναντίος τῆς ἀδελφοποιήσεως αὐτῆς· εἶδομεν τὴν χρυσοῦν ὑπογραφήν του κάτωθεν ἐγγράφου τῆς Ἀδελφότητος, δι' ἧς διεμαρτύρητο ἐναντίον τῶν Βουλγάρων.

Καί όταν ἀντί ἐνθουσιασμοῦ βλέπει τὰ αὐτιά του ἀπηλπισμένα πίπτοντα ἐντὸς δξέων συριγμῶν, θὰ παρηγορηταί ἴσως σκεπτόμενος ὅτι τόσοι μεγάλοι δραματικοὶ ἐσυρίχθησαν πρὶν ἐπιδοκιμασθῶσιν.

..

* Ἐχει καὶ ἄλλην μίαν ἰδέαν ὁ κ. Μεσσηνέζης. * Ὅτι τὸ ζήτημα δὲν πρέπει νὰ λυθῆ, ἀλλὰ νὰ κοπῆ. Καλὲ δὲν ἀφίνετε νὰ λυθῆ τὸ ζήτημα, κύριε Μεσσηνέζη. Δὲν εἶναι κρίμα νὰ κοπῆ; * Ὅχι φωνάζει ἀγρίως ὁ βουλευτὴς Αἰγιαλαίας, καὶ ξιφουλκεῖ — εἰς τὸν ἀέρα.

* Ἄν τὸν ἐρωτήσετε πῶς θὰ κοπῆ; * Ὁ ἀσὺς ἀπαντήσῃ: Αἱ εἰκοσι ἢ τριάντα ἢ πενήντα χιλιάδες στρατοῦ ἑλληνικοῦ θὰ κόψουν 800,000 Τούρκους καὶ ἐπειτα θὰ κόψουν καὶ τὸ ζήτημά μας. * Ἐὰν δὲν ἐνομιζάμεν ὅτι κινουμένη τὴν ἀηδίαν τῶν ἀναγνωστῶν μας, θὰ ἐλέγομεν καὶ ἡμεῖς ἀπαξ διὰ παντὸς πρὸς τὸν κ. Μεσσηνέζην: Κόψ'το λοιπόν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

* Ἡ ἀστοία ὠνόμασε τὴν πρότασιν τῆς ἀντιπολιτεύσεως δι' ἧς ἐπεσον ἢ φίλη τῆς κυβέρνησις ἀνανᾶν, ἐπειδὴ ὅλα τὰ τεμάχια τῆς ἀντιπολιτεύσεως εὗρισκον ἀντιπροσωπευόμενας τὰς ἰδέας των, ὡς ὁ ἀνανᾶς ἐκείνην ἔχει τὴν γεῦσιν τὴν ὁποῖαν θέλεις σύ. * Ἐπεθυμοῦμεν ὅμως νὰ μάθωμεν τί γεῦσιν εἶχεν ὁ ἀνανᾶς αὐτὸς διὰ τὸν κ. Βαμπᾶν καὶ ἂν εἶχε διόλου «γεῦσιν».

* Ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπουργείας τοῦ κ. Βελτινοῦ θὰ μείνουν πολλὰ κωμικά. Ἄλλὰ τὸ κωμικώτερον πάντων θὰ εἶναι ὅτι συνέγραψε καὶ κονδύλιον δαπάνης διὰ «σιδηροδρομικὰς ἐκδρομὰς» τοῦ στρατοῦ! * Ἐπάρχει νόσος τις καθ' ἣν ὁ ὑπ' αὐτῆς προσβαλλόμενος φαντάζεται ἑαυτὸν ὅτι δὲν πατεῖ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. * Ἀναμφίβολον εἶναι ὅτι ὁ κ. Βαλτινὸς ἀφῆρέθη πρὸς πολυλοῦ ἀπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους.

* Θαυμασται τῆς πολυλογίας τοῦ κ. Δεληγιάννη ὑπελόγησαν ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν του ἀγόρευσιν κατέπειν ἐπτὰ σομάδας. Βισήγαγον ἐπομένως σομαδόμετρον εἰς τὴν ἐκλυτον εὐγλωττίαν τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Βξωτερικῶν. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ λέγωσι: Λόγος Δεληγιάννη μιᾶς σομάδας ἢ λόγος πέντε σομάδων ἢ λόγος ὀκτώ σομάδων καὶ καθεξῆς.

Οὕτω τὸ ῥωμαϊκὸ προοδεύει. Ἐχομεν ἄλλοτε λόγους τοῦ τρελλοῦ Κώστα μιᾶς δεκάρας τώρα ἔχομεν λόγους μιᾶς σομάδας. * Ἡ ἀξία μένει πάντοτε ἡ αὐτή.

Καὶ μία ζολαδικὴ ἐρμηνεία: * Ἐλεγχος τῆς συνειδήσεως = Κωλικόπονος τῆς συνειδήσεως. * Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει χωρὶς νὰ εἰμεθα ἱατροὶ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ κ. Κουμουνοῦρος οὐδέποτε θὰ πάθῃ ἀπὸ κωλικόπονον.

* Ἡ Ἐφημερὶς ἀναγράφουσκ διαφόρους κεφαλάρχας ἀντιπολιτεύσεως ἀναφέρει καὶ τὸν κ. Ι. Μεσσηνέζην μετὰ τῶν μεμετρημένων φίλων του. Ὁ ἐπιστεύετο περισσότερο, ἐὰν ἔγραφε: τῶν ἀμετρητῶν φίλων του, ἐπειδὴ οὐδενὸς τοιούτου ὑπάρχοντος, βεβαίως δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς μέτρημα.

Μέχρι τοῦδε ὁ κ. Ἰ. Δούμας ἦτο ὁ μόνος ἀκόλουθός του, le point sur I. Τώρα ἡ κουκίδα τοῦ ἰωτα ἐγίνε Κουμουνοῦρική, ἴσως διὰ τραπεζιτικὸν πονόδοντον, ἐπομένως ὁ κ. Μεσσηνέζης — καὶ πάλιν τὸ ἐπαναλαμβάνομεν — ἐμεινε ἰώτα μοναχῆ.

Τὰ Ἀποκρητικά εἶναι συνέχεια τῶν ἄλλων ποιημάτων ἅτινα ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον * Φαρᾶς. * Ἐπὸ τὴν γενικὴν μεταμφίεσιν εἰς τὴν ὑπεβλήθη ὅλη ἡ παρέα τοῦ Μῆ Χάνεσαι, ἔπρεπε νὰ ὑποβληθῆ καὶ ὁ γλυκὺς τοῦ Μεσολογγίου ἀσματοποιὸς Κώστας Παλαμάς, ἀπὸ διετίας ἤδη ἐν μελωδικαῖς ποικιλωδαῖς τραγωδῶν τὴν φωνὴν τῆς καρδίᾳς του.

Τῆς μεταμφίσεως ἐκείνης ἡ τρελλὴ παρέα μας, ὡς τὴν ὠνόμασεν ὁ Νίκος, δὲν εἶχεν ἐξαιρεθῆ οὐδ' αὐτὸς ὁ Βολταῖρος τῆς Κεφαλληνίας Λασκαράτος, ἀναγκασθεὶς νὰ ἐμφανισθῆ ὑπὸ τὸ ῥᾶσον τοῦ δὸν Μπαζιλιο, οὔτε ὁ ἀμίμητος γλύπτης στίχων François Coppée, εἰς ὃν ἐκολλήσαμεν ὡς ψευδώνυμον τὸ ἐφετεινὸν σύνθημα τῶν ἀπόκρῶν μας.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ. — Σὲ γνωρίζω Σὲ γνωρίζω Δι' αὐτὸ Σὲ ταλανίζω. ΛΟΜΒΑΡΟΣ. — Σὲ γνωρίζω Σὲ γνωρίζω Διὸ δὲν Σὲ ταλαρίζω. (* Ἐκ τοῦ «Ὁδοιπόρου» τοῦ Σούτσου).

ΑΛΗΘΕΙΑ.

Τὴν κυβέρνησιν τὴν ἐρρίξε ὁ Τρικούπης καὶ θὰ τὴν σηκώσῃ πάλιν ὁ ἴδιος. Εἰς αὐτὸ τὸ σήκω-πέσε θὰ ἐνασχολῆται ἐπὶ τινα καιρὸν, ἕως ὅτου τὸ σῦκο πείσῃ. Κάλισθάν.

ἩΥΡΑΜΕ ΤΟ ΙΣΟΖΥΓΙΟΝ ΤΟΥ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ.

Λυπούμεθα πολὺ ὅτι τὸ ἠῦραμε μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ κ. Κουμουνοῦρου, ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπάρχει ἐλπίς νὰ ξαναέλθῃ, δύνανται νὰ ἐπωφεληθῆ τὴν ἀνακάλυψίν μας, διότι προκειμένου περὶ εὑρέσεως σπουδαίου χρηματικοῦ πόρου εἰς μόνον τὸν Γλυκῦτατον ἐμπιστευόμεθα τὸ μυστικόν μας.

* Ἡ Κάτω Βουλὴ τῆς Σουηδίας ἐψήφισεν ἐσχάτως πρότασιν νόμου δι' ἧς νομοθετεῖται φόρος ἐπὶ τῶν παρασῆμων. Καὶ μόνον αὐτὴν τὴν πρότασιν ἀπλῆν καὶ καθαρὰν ἀνθελήσῃ νὰ εἰσαγάγῃ ὁ κ. Κουμουνοῦρος, θὰ δυνηθῆ νὰ παρουσιάσῃ ἰσοζύγιον προϋπολογισμοῦ τοιοῦτο, ὅποιον οὐδ' ὁ ἐπιτηδειώτερος μπακάλης ἐφαντάσθη ποτε.

* Ἐχομεν παρασημοφορήσει τόσα γ. ὦ! τί πῆγε νὰ γράψῃ ἡ τρελλοπένα μας. * Ἐλέγομεν λοιπόν ὅτι ἐπαρασημοφορήσαμεν τόσους καὶ τόσους, ὥστε φόρος ἐπὶ τῶν παρασῆμων θὰ εἰσφέρει, κύριε Ὀ'κονόμῃ, πολὺ περισσότερα παρ' ὅσα θὰ ἐσυνάξετε ἐκ τοῦ φηρου ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν καὶ τῶν ζώων των. * Ἄν καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις ἡ αὐτὴ τάξις πρόκειται νὰ φορολογηθῆ.

* Ἀλλὰ δὲν πρόκειται μόνον τοὺς ἤδη παρασημοφορηθέντας νὰ φορολογῶμεν. * Ὁ ἀεσχάγωμεν τὴν ἐξῆς πρότασιν νόμου εἰς τὴν Βουλὴν: * Ἡᾶς καταβάλλων τὸν κανονικὸν ἐπὶ τῶν παρασῆμων φόρον παρασημοφορεῖται. * Παρασημοφοροῦνται δὲ καὶ γυναῖκες.

Νὰ εἰσθε βεβαίαι ὅτι δὲν θὰ μείνῃ Ἑλλῆν ἀφορολόγητος, ὅτι καὶ ἐμβρυα ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρός των θὰ παρασημοφορηθῶσιν καὶ οὕτω πῶς τὰ οικονομικὰ θ' ἀνθήσουν ὡς

* Ἀμυγδαλαὶ παρὰ φάρμακοι, ἐαρινὸν χιτῶνα * Ἐνδεστυκταὶ ἄρθινοι,

ἵνα μεταχειρισθῶμεν τὴν ὥραιαν τοῦ ποιητοῦ τοῦ Σκευδέριππῃ εἰκόνα.

Λοιπόν, κύριε Κουμουνοῦρε, εἰς τὸ ἔργον.

ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ.

— * Ἐραγες ποτέ σου φιλέτο σ' τὴν χόβολη, ἠρώτα εἰς ἄλλον Βοημόν. — * Ὅχι, ἀπῆντησεν οὗτος. ἔλλειψει χόβολης.

* Ἐν Παρισίοις ἔλεγον ἐσχάτως: Κάτω οἱ προσωπίδες! * Ἡ προσωπίς εἶναι τὸ φύλλον σὺκῆς τοῦ προσώπου. * Φαντασθῆτε ποῦ κατήνησαν οἱ Παρισινοὶ τὸ πρόσωπον!

* Ἡ Κυρὰ Θανάσαινα ἐγίνε δημοτικωτάτη. Τῆς ὀφείλομεν τὴν δημοσίευσιν μιᾶς εὐφύσεως τῆς. Γοητευθεῖσα ἐκ τοῦ χοροῦ μίαν ἡμέραν ἐχόρευε σχεδὸν ἡμίγυμνος ἐν τῷ πλυνητρίῳ τῆς, οὐ ἢ πρὸς τὴν ὁδὸν θύρα ἦτο ἀνοικτή. * Εἰς κλητῆρ κατελήφθη παραδόξως ὑπὸ αἰδοῦς καὶ τῆς λέγει: — Δὲν ντρέπεσαι; Τί κατάστασις εἶναι αὐτή. * Ἐπρεπε καυμένη νὰ κοκκινίσῃς κομμάτι. * Ἡ κυρὰ Θανάσαινα τοῦ ἀπαντᾷ: — Πῶς νὰ κοκκινήσω, κλητῆρά μου, ἀφοῦ ἐγὼ ἀσπρίζω;

ΑΠΕΚΑΛΥΦΘΗ.

* Ἐκείνος ὅστις ἀπεπειράθη ἐν τῇ τεργεσαταίᾳ «Ἡμέραν» νὰ διδάξῃ πολιτικὴν εἰς τὸν ζεῖμνηστον Δεληγιώργην, ὁ συντάκτης Γραμματικῶν καὶ Κατηχησέων καὶ Τραγωιδῶν Βερναρδάκης δὲν κατώρθωσε, καθὰ δάσκαλος, νὰ ἀποκρύψῃ ἐπὶ τέλους τὰ ἰδιαιτέρα ὑπ' ὧν ἐκινεῖτο εἰς τὸν ἐναντίον τῆς πολιτικῆς τοῦ 1872 πόλεμόν του.

Εἰς τὸ ὑστερόγραφον τῆς ἀρθροσειρᾶς του ἰδοῦ ποῖον προτείνει μέσον σωτηρίας τοῦ τόπου, τὸ ὁποῖον ἂν εἶχεν αὐτὸς, ὡς λέγει, τὴν ὑπεράνθρωπον δύναμιν νὰ τὸ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν, θὰ τὸ εἴθετε.

* Ἐτὸ μέσον τοῦτο θὰ ἦτο νὰ κλειθῇ μὲ σιδηρᾶς κλειδαὸς τὸ Βουλευτήριον, ν' ἀναστειλῇ προσωρινῶς τὴν ἐνέργειαν τοῦ συντάγματος καὶ ν' ἀναθήσῃ ἐκτάκτως τὴν κυβέρνησιν τοῦ κράτους εἰς χεῖρας τοῦ βασιλέως ἐπὶ πέντε ἢ δέκα ἡμέρας, ὧν παρελθόντων ἡ Α. Μ. ὑποχρεοῦται νὰ προκηρῶσῃ γέας ἐκλογᾶς, κ.λπ.»

Τότε δὲ ἡ Ἑλλάς θὰ ἐγίνετο, κατὰ τὸν Βερναρδάκην, παράδεισος.

* Ὁ ἀεχομεν ἴσως κἀνὲν ὑπουργεῖον Σαμπούρωφ ἢ ὑπουργεῖον Πάνου Κολοκοτρώνη, οἵτινες θὰ μᾶς ὠδήγουν ἢ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἢ εἰς Πετρούπολιν ἀδιαφόρως, διότι ἡ μία θὰ ἤξιζε τὴν ἄλλην, δι' ἡμᾶς ἢ Πετρούπολις θὰ ἦτο Κωνσταντινούπολις καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις πάλιν Πετρούπολις.

ΕΙΚΩΝ ΕΝ ΤΗ ΒΟΥΛΗ

(Κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Πέμπτης.)

C' était en somme bête : Sur Jean Messinezi Sa tête Comme un point sur un i.

* Ἄχτι

ΠΑΝΔΑΙΜΟΝΙΟΝ

Ἡ ΥΠΟΥΡΓΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ

Τὸ πρῶτ' τῆς παρελθούσης Πέμπτης οὐδεὶς ἐπίστευεν ὅτι τὸ ἐσπέρας θὰ ἔχωμεν ὑπουργικὴν κρίσιν.

Πρῶτον ὅτι εἶχε διαδοθῆ ὅτι οἱ ὀμιλήσοντες εἶναι πολλοί. Ὁ κ. Κουμουνοῦρος μάλιστα εἶχε μεγάλην πεποίθησιν εἰς τὴν λογοδιάρροιαν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν συναδέλφου του.

Ἐλογάριαζε : * Ἄν διὰ τὴν πῆ : Καλημέρα σας, δαπανᾷ δύο λεπτά, διὰ τὴν ὀμιλήσῃ περὶ οἰκονομικῶν, στρατιωτικῶν καὶ ἐξωτερικῶν θὰ καταναλώσῃ τρεῖς τοῦλάχιστον ἡμέρας, καὶ ἐξήντα σομάδες.

Ἄλλ' ὁ κ. Δεληγιάννης τὴν φορὰν αὐτὴν ὀμίλησε διὰ λογαριασμὸν του, ὡς ὑποψήφιός πρῶθυπουργός, παρενεῖρεν εἰς τὸν λόγον του τὴν φράσιν : ἀγνοεῖ ἂν οἱ συνάδελφοί του συμερίζωνται τὴν γνώμην του. Καὶ ἂν ὡς ὑπουργός τοῦ κ. Κουμουνοῦρου ὄφειλε νὰ καταναλώσῃ τρεῖς καὶ τέσσαρας ἡμέρας, διὰ τὴν ἀναβάλλῃ ὅσον ἡδύνατο τὸ φάσμα τῆς κρίσεως, ἀλλ' ὡς ὑπὸ αὐλικῶν χεῖρας πρῶθυπουργός ὄφειλε νὰ προκαλέσῃ τὸ ταχύτερον τὸ φάσμα τοῦτο, διότι τὸ φάσμα εἶναι δίμορφον, καὶ ἐνῶ ἡ μία του μορφή ἀγρίως θὰ προσέβλεπε τὸν κ. Κουμουνοῦρον, ἐπὶ τῆς ἄλλης ἐρατεινὸν θὰ ἦθαι μειδιάμα πρὸς τὸν κ. Δεληγιάννην.

* Ἐπειτα τὸσον ὅλοι συνεδέσαμεν τὸν κ. Κουμουνοῦρον μετὰ τὴν ἔξουσίαν, ὥστε μετὰ δυσκολίας πιστεύομεν εἰς ὑπουργικὰς κρίσεις πρὶν τὰς ἰδῶμεν μετὰ τὰ μάτια μας, ὡς ἐραστής ὅστις λαμβάνει ὑπόσχεσιν συνεντεύξεως καὶ πρὶν ἢ ἰδικῆ του προσέλθῃ, πάντοτε βασανίζεται ὑπὸ τῆς ιδέας : — Μήπως δὲν ἔλθῃ ; Μήπως τὸ μετενόησε ; Μήπως τῆς ἔλθῃ τίποτε ;

Ἡ ἔραστής τῆς ἔξουσίας Κουμουνοῦρος, ἄνθρωπος συντηρητικῶν ἀρχῶν, ὀπαδὸς τῆς μονογαμίας, τοῦ μονέρωτος, ἐσκέπτετο ἀκριβῶς τὰ ἀντιθέτα τοῦ πρὸ ὀλίγων γραμμῶν ἐραστοῦ.

Ἐἶχε τὴν ἔξουσίαν εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε ἐφαντάσθη εἰς ἄλλην θείαν ἢ τὴν ὑπὸ Μυσσὲ περὶ τῆς Ἀνδαλουσίας του γραφεῖσαν :

Qu' elle est superbe en son désordre,
Quand elle tombe, les seins nus,
Qu' on la voit, béante, se tordre
Dans un baiser de rage et mordre
En criant des mots inconnus.

Καὶ ἦτο πάντοτε τοιαύτη ἡ ἔξουσία εἰς χεῖρας τοῦ κ. Κουμουνοῦρου. Γυμνὰ τὰ στῆθη. Γυμνὴ αὐτὴ. Γυμνὸς αὐτός.

Et le legis était plein d' une odeur de baiser,

ἡδύνατό τις νὰ προσθέσῃ ἵνα μὴ παρεξηγηθῇ.
Τὴν ἡμέραν λοιπὸν ἐκείνην ὁ Γλυκύτατος δὲν ἐφοδεῖτο :
— Μήπως δὲν ἔλθῃ ;
Ἄλλὰ :
— Μήπως ἔλθῃ ; Τί διάβολο ! Δὲν θὰ τῆς τύχῃ κἀνὲν

ἐμπόδιον ; Ἐγὼ εἶμαι τόσο καλὰ μετὰ τὴν ἔξουσίαν μου. Ἐἴμεθα μετὰ αὐτὴν ἀναπόσπαστοι σὺν καφέσιν καὶ ζάχαρῃ, σὺν σοκολάτα καὶ κρέμα. Τί νὰ τὴν κάμω τὴν κυρίαν Κρίσιν ; Δὲν σοῦ λέω, αὐτὴ εἶναι κορίτσι καὶ ἡ ἔξουσία ξεράθηκε εἰς τὰ χεῖρά μου. Ἄλλὰ τὰ χρήματα κάμνουν τὸν ἔρωτα* καὶ ἐνόσω ὑπάρχουν χρήματα, μποροῦμε νὰ καλοπεράσωμε μετὰ τὴν γρημά μας.

Ἄλλ' ἡ Κρίσις ἣτις εἶχε δύο μῆνες νὰ ἰδῇ ἄττικὸν ἦλιον ἐν τῷ βουλευτηρίῳ,

Ἐκεῖ μέσα ἑκατοικοῦσε
Πικραμμένη, ἐντροπαλὴ
Κ' ἕνα στόμα ἑκαρτεροῦσε
Ἐλα πάλι νὰ τῆς πῆ.

Τὸ στόμα αὐτὸ ἦτο ὁ **Τρικοῦπης**, ὅστις πρὸ πολλοῦ ἐβαρύνθη τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν. Μόνος χωρὶς ἔξουσίαν, καὶ χωρὶς κρίσιν. Καὶ ἐν μέσῳ τοιοῦτου χειμῶνος.

Μισογύνης οὐδέποτε ὑπῆρξεν ὁ κ. Τρικοῦπης.
Ἡ τὴν μίαν, εἶπεν, ἢ τὸν ἄλλην. Ἡ καὶ τὰς δύο.

Ἡ Κρίσις εἶναι τρελλοκόριτσο, ἐρχεται, φεύγει, πάλιν ἐρχεται, ἀλλὰ κάποτε ὅταν φεύγει σοῦ ἀφίνει τὴν ἔξουσίαν, ἢ ὁποῖα ἐγήρασεν εἰς χεῖρας τοῦ Κουμουνοῦρου. Ἄλλ' ἐγὼ θὰ δώσω τονωτικὰ, διεγερτικὰ, ἀναψυκτικὰ, εἶναι ἐδύνατον νὰ μὴ τὴν κάμω καλὰ.

Ὁ **Ζαῖμης** πρὸ πολλοῦ φρονεῖ ὅτι ἡ κατάστασις τῆς ἔξουσίας καὶ ἡ κατάστασις ἡ δικὴ του δὲν εἶναι πολὺ ἀνόμοιοι.

Δὲν ἔχει μεγάλας δυνάμεις νὰ καταναλώσῃ. Μήπως ἔχει ἡ ἔξουσία ; Τῆς ἄφησεν ὁ Κουμουνοῦρος νὰ ἔχῃ ; Πιὸ ταιριασμὸν ἀνδρόγυνο μπορεῖ νὰ γίνῃ ;

Θὰ μοῦ φύγῃ ; Μὰ θὰ τὴν κυνηγήσω. Θὰ πάῃ εἰς ἄλλον ; Τοῦ τὴν παίρνω. Δὲν θάλλῃ σ' ἐμένα σήμερον. Μπορεῖ νάλλῃ αὔριον. Μιὰ νὰ τὴν ἀποσπᾶσωμεν ἀπὸ τὸν βράχον ἐκεῖνον τὸν Κουμουνοῦρον, ποῦ τοῦ κολλήθηκε σὺν στρεῖδι καὶ ἔπειτα τὴν παίζουμε ὅπως παίζουμε τὸ τόπι ὅταν εἴμεθα παιδιά.

Ὅσῳ καὶ ἂν εἶμαι γέρος, δὲν θὰ μοῦ πέσῃ μιὰ φορὰ τὸ τόπι ; Τὸ παίρνω, τὸ σφίγγω, βίγνομαι ἐπάνω του, τὸ πλακῶνω, θὰ ντραποῦνε τ' ἄσπρα μου τὰ μαλλιά νάλλουν νὰ μοῦ τὸ πάρουν.

Ἐπὶ τέλους ἔχει τὰς ἡδονὰς του τὸ τόπι.

Ὁ κ. **Οἰκονόμος**.
Τὸ τόπι βέβαια. Τὸ τόπι εἶναι εἰκὼν δημοσπονδιακῆς κυβερνήσεως. Τὸ τόπι ἔχει βάσεις λαϊκὰς. Ἐκεῖνο τὸ παιγνίδι, τὸ ἀπλοῦν, τὸ ἀθῶον, ἔχει τὸν ἕνα πόδα εἰς τὸν λαόν, τὴν δὲ κεφαλὴν στηρίζει ἐπὶ τῆς ἀθανάτου ἀληθείας καὶ τῆς ἀθανάτου δικαιοσύνης. Τὸ τόπι γνωρίζει ποῦ θὰ σταθῇ. Θέλετε τὸ ἴδει ἔκθαμβοι νὰ κάμῃ τὸν γύρον του καὶ ἐπὶ τέλους θὰ ἔλθῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς καθαρᾶς ἀντιπολιτεύσεως.

Ὁ κ. **Μεσσηνέζης**. Εἶμαι ἀντιπολιτευόμενος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἐν μακαριᾷ τῇ λήξει βασιλέως Ὁθωνος. Ἀντιπολιτεύομαι κατὰ τοῦ ὑπουργείου Κουμουνοῦρου πρῶτος ῥος πάντων, ἀλλ' ἐνίσταμαι καὶ κατὰ τῶν ἀρχῶν τοῦ κ. Τρικοῦπῃ καὶ κατὰ τῶν ἀρχῶν τοῦ κ. Ζαῖμη. Δὲν βλέπω κἀνένα λόγον ἐμποδίζοντα τὸ Στέμμα ὅπως προσκαλέσῃ ἐμὲ εἰς τὰ πράγματα. Πῶς ; Δὲν ἔχετε νὰ παρουσιάσῃτε οὐδένα τοιοῦτον λόγον καὶ θέλετε χιτέφανον ; Πῶς ; Τυφλώτετε πρὸ τῆς ἐπιπέδου ἣτις θέλει κόψῃ τὸ ζήτημα καὶ θέλετε χιτέφανον ; Πῶς ; Διαφιλονικεῖτε τὴν ἀγνότητα τῶν ἀρχῶν μου, δὲν μοι προσηφέρετε οὔτε ἐν ὑπουργικῶν χαρτοφυλάκιον καὶ θέλετε χιτέφανον ;

Αὐτὰ ἔλεγεν ὁ κ. Μεσσηνέζης en dodelinant sa tête et en ténorisant.

Ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἐπιπέδου ἡ ὑπουργικὴ Κρίσις καθὼς γυνὴ δὲν ἀντέχευε. Καὶ τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης, μολονότι ἔβρεχε, πεταχτὴ καὶ τσακίστρα, παρουσιάσθη εἰς τὸ Βουλευτήριον.

Ἐραία κόρη ἡ Κρίσις ; ἑλληνικώτατος τύπος, ὡς νὰ ἔλαξευθῇ ὑπὸ Πραξιτέλους ; λευκὴ ὄχι ὡς χιῶν, ἀλλ' ὡς γιανσομῆ, διέχευεν, ἵνα μεταχειρισθῶμεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν αἰθερίαν ἑκφρασίαν τοῦ Κοππέ, εὐωδίαν φιλήματος εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Βουλευτηρίου. Εἶναι ἐκ τῶν κορῶν ἐκείνων τὰς ὁποίας ἅμα εἶδες αἰσθάνεσαι τὰς δυνάμεις σου δεκαπλασιαζόμενας, ὅπως ἀπολαύσουν τὸ ἀρωματῶν ἐκ τῶν προκλητικῶν ἐκείνων καλλονῶν αἵτινες δὲν ἐπιτρέπουν καιρὸν εἰς ἀνακωχὴν καὶ αἰσθήματα, ἀλλ' ἀνοίγουσι διὰ μᾶς μυρίους πόρους εἰς τὴν ἐξάτμισιν τῆς ἐπιθυμίας, τοῦ πόθου ἐκ τῶν καρπῶν ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἅμα ἰδῆς ὠρίμους καὶ ζωντανούς ἐξ ἐνστικτοῦ ἀπλόνοις τὴν χεῖρά σου ἵνα κόψῃς.

Οἱ βουλευταὶ μας εἶναι ἄνθρωποι καὶ αὐτοί ! καὶ ἄνθρωποι βίου καθιστικοῦ, ὅστις, ὡς γνωρίζετε καὶ ἂν δὲν γνωρίζετε μανθάνετε, ἀκονίζει ὀλίγον τὰς δόξεις.

Εἶδατέ ποτε κομψὴν Ἀρσაკεῖδα ἀποσπῶμένην κατὰ τὴν ἐκ τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου ἔξοδον ἐκ τοῦ κύκλου τῶν συμμαθητριῶν τῆς καὶ ῥυθμικῶς ἐπὶ τοῦ ἀκρου τῶν ποδῶν βαδίζουσαν, ὡς θέλουσαν νὰ ἐπιδείξῃ ὄλην τὴν καλλονὴν τῆς εἰς διαδοχικὰς ἀστραπιαίας, ἀλλ' ἀκεραίας, εἰκόνας, πῶς αἴφνης γίνεταί τὸ κέντρον ἐφ' οὗ βάλλουσι ὡς σφαῖρα Σασσεπῶ τὰ βλέμματα διαβατῶν ἀπλήστων καὶ κάποτε κάποτε τὰ λογάκια εὐφυολόγων θαυμαστῶν τοῦ κάλλους ;

Τοιαύτην εἰκόνα ἀπετέλει ἡ Κρίσις ἐν μέσῳ τοῦ Βουλευτηρίου.

- Ἡ Κρίσις ! Ἡ Κρίσις ! ἐφώναζον ὅλοι καὶ ἦνοιζαν μεγάλους ὡς στρεῖδια ὀφθαλμούς.
- Τί παχούτσικη ποῦ εἶναι.
- Ἀπριλιάτικο ῥόδο.
- Γιὰ δὲς γαμπίτσαις !
- Μαυρομάτα καὶ ξανθὰ μαλλιά.
- Κύτταξε σὺν γροῦλι τὸ γέλοιο τῆς εἶναι.

Καὶ ὅλοι μὲν οἱ διαβάται συγχωροῦν εἰς τὴν ὄρασιν των

τὴν ἀπόλαυσιν τοιοῦτου κάλλους, ἀλλ' ὀλίγοι τολμῶντες καὶ νὰ τὴν ἀποτείνωσι τὸν λόγον.

Ἐκ τῶν τολμησάντων πρῶτος ἦτο ὁ κ. Ζαῖμης ὅστις εὐφυολόγος ὡς πάντοτε τὴν ψιθυρίζει εἰς τὸ οὖς τρέμων ἐξ ἡδονῆς :

— Ἄν ἦμην πάπας θὰ σ' ἐδίδα τὸ Ἐρυθροῦν Ῥόδον ! Ἄλλὰ . . . Io non sono Papa καὶ . . .

Δὲν ντρέπεσαι ζαρωμένε, τοῦ ἀπαντᾷ ἐκείνη ὡς ἀληθινὴ Ἀρσაკεῖα.

Τοῦ Ζαῖμη ἀποχωρήσαντος, ὁ τολμηρὸς Οἰκονόμος τῆς δίδει μίαν τσιμπιά.

— Νὰ χαθῆς μάγκα, παληόπαιδο, τοῦ φωνάζει αὐτὴ, καὶ τὸν τρέπει εἰς κρυφίαν φυγὴν.

Ὁ Μεσσηνέζης κινῶν τὴν κεφαλὴν του διὰ διαφόρων μορφασμῶν τῇ ἐδίδα νὰ ἐνοήσῃ ὅτι ζητεῖ τὸ χεῖρ τῆς νὰ κάμῃ χειραψίαν, δῆθεν ὑπὸ τὸ πρόσχημα γεροντικῆς ἀφελείας.

Ἄλλ' ἐκείνη, εἰς οὐδένα χαρίζομένη, τῷ ἀπαντᾷ :

— Ἐμένα τόσοι καὶ τόσοι μετὰ τὸ ζήτησαν καὶ δὲν τῷ δῶκα καὶ θὰ σ' ὀτὸ δώσω ἐσένα, σιχαμένε !

Ὁ Δεληγιάννης βίπτων τὴν κεφαλὴν του κάτω καὶ τὰς δύο του χεῖρας ὡς αὐτὰ ὄνου, ὅπως ἀποτελέσῃ ῥεθερέντσαν γεωμετρικωτάτην, ἀρχεται ἐρωτικῆς διαδηλώσεως καθ' ὅλους τοὺς τύπους ἐρωτικῶν ἐπιστολαρίων, ὅτε αὐτὴ τοῦ βάζει ποδάρι καὶ ὁ κ. ὑπουργός τῶν Ἐξωτερικῶν πίπτει ἀνάσκελα, ἐνῶ ἡ Κρίσις δὲν δύναται νὰ συνέλθῃ ἐκ γέλωτος τσαχπίνικου, θν μόνον τις ἀκούει ἀπὸ κοκόταν παρισινήν.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ Κουμουνοῦρος ἀγριεύει καὶ διὰ διαφόρων κωμικῶν νευμάτων ζητεῖ νὰ τὴν διώξῃ. Βλέπων ὅτι ἀποτυγχάνει ἀρχίζει νὰ τὴν ὑβρίζει :

— Τί γυρεύεις ἐδῶ παληοκόριτσο ; Δὲ ντρέπεσαι ἀπὸ τόσοσ ἀνδρας ; Ἐλα, ξεκουμπίσου ἀπὸ δῶ, βρῶμα !

Ὅτε ἐκείνη, λαμβάνουσα θέσιν Κυρᾶς Ἀγγούσ, ἐν τῇ σκηνῇ καθ' ἣν ἐρίζει μετὰ τῆς Λάντζ :

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ ; Μήπως νόμισες πῶς εἶναι τὴν ἔξουσία ἀντικρῶ σου καὶ τὴν κἀνεῖς ὅ,τι θέλεις ; Ἐγὼ, βρὲ παληόγερε, ξινομούτρη, φαφούτρη, ξεκουτάρη ἦλθα νὰ διῶ τὸν Τρικοῦπῃ . . .

— Ὀμορφο πρᾶμα !

— Ὀμορφο, ἀσχημο, τί σὲ νοιάζει ἐσένα ; Ἐγὼ τοὺς ἀσχημούς ἀγαπῶ.

— Στριγλα, θὰ ξεκουμπισθῆς ἀπ' ἐδῶ ἢ θὰ σὲ βγάλω μετὰ τοὺς κλητῆρας ἔξω.

— Δὲν κοτᾶς νὰ με βγάλῃς ; Θὰ σοῦ καθίσω σ' τὸν σβέρκο ἀπάνου.

Ἡδὴ ἠτοιμάζετο ὁ Κουμουνοῦρος νὰ δοκιμάσῃ τὰς δυνάμεις του ἐπὶ τῆς βράχης τῆς Κρίσεως, ὅτε παρεμβαίνων ὁ Γαῦρος Τρικοῦπῃς τὴν λαμβάνει ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ἐξέρχονται περιπλεγθῆν, κρυφογελῶντες καὶ ψιθυρίζοντες ὡς δύο ἐρασταί.

Τὰ ἀκρατήρια ἐκρήγνυνται εἰς ἐνθουσιασμὸν ἀκρατον, βοῶσι, ζητωκραυγάζουν, ἀλαλάζουν ἐκ χαρᾶς, χειροκροτοῦν, ἐνῶ οἱ ἀποτυχόντες μένουν μετὰ χεῖρα κρεμασμένα καὶ μοῦτρα κατατρεπμένα, ζητοῦντες νὰ παρηγορήσῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

— Ἄμ ! δὲν ἦτο καὶ τίποτε.

— Νὰ τὴν φυσίξῃς θὰ πέσῃ.

— Δὲν τὴν ἀφίνει τὴν βρῶμα, ἔλεγεν ὁ κ. Δεληγιάννης* ἔτσι εἶν' αὐτὰ ὅλοι. Κάμε τῆς τὸ βαρὺ νὰ σοῦ βίγῃ ἀπὸ πίτου.

'Απ' τ' αὐτὶ καὶ σ' τὸ δάσκαλο! 'Εδῶ εἶμαι κ' ἐδῶ εἶσθε! Σὲ λίγαις μέρες τὴ βλέπετε τί ρίζιμο θὰ μοῦ κάμη. Εἶπε ὁ κ. Κουμουνδοῦρος καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀμαζάν του.

Τὴ στιγμῇ ἐκείνῃ τὸ ὰρολόγιον τῆς ῤωσικῆς Ἐκκλησίας ἐσήμκινε τὴν 8ην.

Τὴν νύκτα τῆς Πέμπτης κἀνεὶς ἐξ ἐκείνων οἴτινες ἐζήτησαν νὰ ἐργολαβήσουν τὴν ὑπουργικὴν Κρίσιν δὲν ἐκοιμήθησαν. Ὅλοι πέρασαν φοβεράν ἀγρυπνίαν. Μόνος ὁ Τρικούπης ἦτο εὐτυχῆς. Τὴν εἶχε σ' τὸ πλάι του· δὲν τὴν ἀφινε νὰ φύγη. Εἰς τὸ τραπέζι τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ ἐκ δεξιῶν του· τῆς ἔδωκε τόσον νὰ φάγῃ ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ πάθῃ ἀπὸ δυσπεψίαν. Μετὰ τὸ δεῖπνον ὄλο μετ' αὐτῆς ὠμίλει, ὄλο περὶ αὐτῆς ὠμίλει.

— Δὲν τὴν θαυμάζετε ἔλεγε πρὸς τοὺς φίλους του. Καὶ τί ἔχει νὰ τῆς ψέξῃ κἀνεὶς. Ἄλήθεια; Δὲν μοιάζει Ἐγγλεζάκι;

Καὶ κἀπου κἀπου, ἐπωφελοῦμενος θορυβώδη συνδιάλεξιν ἐν τῷ σαλονίῳ, τῆς τραβοῦσε κ' ἕνα φιλί.

— Δὲ θὰ μοῦ φύγῃς, ἔ! Τώρα κἀμνεὶ κρύο, ποῦ θὰ πάς; Χθὲς πάλι διάβαζα πῶς τὸ Ἄγγλικὸ Ναυαρχεῖο προαγγέλει νέαν τρικυμίαν. Κἀθησ' ἐδῶ νὰ περάσουμε τὸν χειμῶνα μαζύ.

— Τρελλῆ, τρελλῆ, τοῦ ἔλεγε ἐκείνη. Δὲν ξέρεις πῶς περισσότερο ἀπὸ τρεῖς μέραις δὲν μπορῶ νὰ μείνω. Μὲ περιμένει ἡ Μαμά μου, τὸ Σύνταγμα. Ἐμένα τί θὰ μὲ κάμη. Μήπως βγαίνει τίποτ' ἀπὸ ἐμένα; Δὲν ξεύρεις ποῦ μ' ἔχουν καταδικάσει εἰς αἰώνιαν παρθενίαν.

— Τὸ ξεύρω, θέλω νὰ σὲ βλέπω; κοντὰ σου γίνομαι ἄλλος ἄνθρωπος.

'Ἄλλ' ὁ Ζαίμης δὲν μποροῦσε νὰ χωνεύσῃ τὸ ἀφρόντο ποῦ τοῦκαμε ἡ Κρίσις.

— Νὰ μὴ γυρίσῃ νὰ μὲ δῇ. Καλὸ, παληοκόρισσο. Θὰ σὲ κάμω νὰ σουρτουκεύης σ' τοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας γιὰ πολὺν καιρόν. Δὲν θὰ προφθάνῃς νὰ πηγαίνῃς σ' τὸ σπῆτί σου καὶ τσοῦπ! θὰ σὲ φέρνω ἐδῶ πάλι. Εἶναι ἀδύνατο νὰ μοῦ φύγῃς.

Ἀί σκέψεις αὐταὶ τὸν καθοσύχαζον λιγάκι. Καὶ ἤρχισε θωπευτικώτερον νὰ λαλῇ περὶ αὐτῆς.

— Κουτό! Ποῦ θὰ εὐρῆς ἄλλον νὰ σὲ περιποιηθῇ σὰν ἐμένα. Θὰ σὲ παχαίνω νὰ σὲ κάμω φιστίκι. Νὰ σὲ στείλω σ' τὴν μητέρα σου ἀγνώριστη ἀπὸ τὸ πάχος, ποῦ νὰ μὴ σὲ στέλνῃ κάθε λίγο καὶ κομμάτι εἰς τὰς ἀγιάς τῶν Ἀθηνῶν. Εἶσαι σὺ κορίτσι γιὰ τοὺς δρόμους; Μήπως εἶσαι σὰν τὴν ξεσχισμένην, τὴν ξετσιπίωτην ἐξαδέλφη σου, τὴ Δημοκρατία;

'Ἄλλ' ὁ Οἰκονόμος! ὁ Οἰκονόμος! Εἶχεν ἐξαπλωθῇ πρῶτην φορὰν ἐπὶ τοῦ Διθανίου του μακάριος ἐξ ἡδυπαθείας.

— Τί τσιμπιὰ ἦτον ἐκείνη ἡσθάνθην εἰς ὄλον μου τὸ σῶμα ἐν θεῖον ὑγρὸν, ὡς χλιαρὸν γάλα, διαβρέον τὰς φλέβας μου, τὸ ὑγρὸν τῆς ἡδυπαθείας. Ἄχ! Νὰ μοῦπερτε σ' τὰ χέρια. Τέτοια θὰ ἦταν βέβαια ἡ Νανά.

Καὶ κατόπι τοῦ ἤρχετο πονοκέφαλος, ζάλη, θυμὸς, πα-

ραλαλήματα. Ἐσήκωνε τῆς καρέλαις τοῦ δωματίου του, τῆς ἐχώριζεν εἰς δύο πτέρυγας, ἰδοὺ ἔλεγεν ἡ συμπολίτευσις, ἰδοὺ ἡ ἀντιπολίτευσις. Αὐταὶ εἶναι ὑπὲρ ἐμοῦ, αἱ ἄλλαι κατ' ἐμοῦ. Στάσου νὰ δοῦμε.

Καὶ ἐπήγαινε σκυπτὸς, ἀκροβατικῶς, ὥσελ ἐπρόκειτο νὰ κλέψῃ καὶ ἐμέτρα τῆς καρέλαις.

Βρέ! ἡ περισσότεραις εἶναι ὑπὲρ ἐμοῦ. Ἄρα! Δι' ἐμὲ ἦτο ἡ Κρίσις. Μοῦ τὴν ἐκλεψαν! Μοῦ τὴν ἐκλεψαν! Μοῦ τὴν ἐκλεψαν! Κύριε Τρικούπη νὰ μοῦ τὴν δώσῃς.

Μετ' ὀλίγον ἀνῆρχετο καὶ ἐπιπτεν ἐξησθηνημένος ἐπὶ τοῦ διθανίου του, ψιθυρίζων ἐκ τοῦ θείου «Ἄσματος Παράφρονος» τοῦ Παράσχου:

*Μὲ ποιεῖ ἡ κεφαλὴ μου, ἄχ! πῶς μὲ ποιεῖ;
Εἶναι ἀσθενῆς βαρέως, ἀσθενεῖ πολὺ:
Ἐχει ζάλην, ζάλην ἔχει ὄλο λησμονεῖ.
Ἀπὸ τότε εἶναι ἄλλη... ἔργεινε ἐρελίη.*

Ὁ Μεσσηνέζης μὲ μίαν κόκκινην ὀμπρέλλα ὑπὸ μᾶλης περιεπάτει μὲ μεγάλα βήματα ἐντὸς τοῦ κοιτώνος του καὶ ἐφύσα ὡς νὰ ἦτο ὁ θεὸς τῶν ἀνέμων. Τὴν ἀνοίγε, ἐκλείει, τὴν μετέβαλλεν εἰς σπάθην, εἰς κανόνι, εἰς ἄλογο, εἰς ἀμάξι καὶ τὸ πρῶτ' εὐρέθη κοιμώμενος εἰς μίαν γωνίαν ἔχων ἐπὶ κεφαλῆς του ἀνοικτὴν τὴν ὀμπρέλλα.

Καὶ ἄλλοι ὁμως δὲν ἐκοιμήθησαν. Φερ' εἶπεν:

ΟΙ 14

Ἄριθμὸς μαγικός. Οἱ Ἰουδαί τοῦ Κουμουνδοῦρικοῦ κόμματος. Εἶχαν στρωμένας τῆς κάπαις τῶν καὶ ἐλογάριαζαν τί θὰ κερδίσουν μένοντες εἰς τὸν Κουμουνδοῦρον καὶ τί λειποτακτοῦντες εἰς τὸν Τρικούπην.

Ὁ Πιτσάλης.

* Ἄν δὲ μοῦ δώσουν ὑπουργεῖο, θὰ γίνω Τοῦρκος. Τί; δὲ θὰ μοῦ δώσουν; * Β! καὶ θὰ μ' ἀφίσουν νὰ χάσω τὴ θρησκεία μου;

Βάλληνας, Συνοδινός.

Πεινοῦμε, πεινοῦμε, πεινοῦμε.

Γιάννης Μαυρομιχάλης.

Μωρὲ πάει; Μὰς ἐφυγε; Τώρα ποῦ τάκαμα 299 τὰ ρουφέτια μου; Ἐνα μοῦ λείπει νὰ τὰ κάμω 300.

Κορομηλάς.

Ἄδύνατον! Ὑπουργεῖον Τρικούπη; Τὸ πνίγω!

Καμπούρογλους.

Δεκαπέντε διαφοράκια, ἀπὸ μιὰμιση ἀράδα, ὄχι παραπά-

νω, ἀλλὰ διαφοράκια, ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ γράφω ἐγὼ . . . καὶ ξαναφέρνω τὸν Κουμουνδοῦρο πάλι σ' τὰ πράγματα.

Α. Μαυρομιχάλης.

Ἐπουργεῖον! Ὑπουργεῖον Στρατιωτικῶν! Μποροῦσεσ ἂν ἤθελα νὰ ἦσο δικό μου.

Οὐδέποτε τόσος στρατὸς ὄνειρων εἶχεν ἐνσκήψῃ εἰς τὰς Ἀθήνας ὅσος τὴν νύκτα τῆς 6ης Μαρτίου.

Οἱ ὀδοκαθαρισταὶ τὸ πρῶτ' εἶχον τρομάξει βλέποντες σύννεφα παραδόξων πτηνῶν διερχόμενα ἀνωθεν τῶν κεφαλῶν των.

Ἦσαν τὰ ὄνειρα τῆς Ἐπουργικῆς Κρίσεως.
Κρὶ-Κρὶ.

PRIÈRE

Ah! si vous saviez comme ou pleure
De vivre seul et sans foyers,
Que lquefois devant ma demeure
Vous passeriez.

Si vous saviez ce que fait naitre
Dans l' âme triste un pur regard,
Vous regarderiez ma fenêtr
Comme au hasard.

Si vous saviez quel beaume apporte
Au cœur la présence d' un cœur
Vous vous assoiriez sous ma porte
Comme une sœur.

Si vous saviez que je vous aime,
Surtout si vous saviez comment,
Vous entreriez peut-être même
Tout simplement.

Sully Prudhomme.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΝ

[Ἐκ τῆς εὐκαμίας τῆς πτώσεώς του]

* Ἡ γῆ μικρά; ἡ γῆ στενὴ; ὁ οὐρανὸς ἐμπρὸς σου.
Οἱ ἄνθρωποι σ' ἐλόπησαν; πρὸς τὸν Θεὸν ὑψώσου.

† Ὁ μητροπολίτης Ἀθηνῶν

ΝΑ ΠΑΓΩ, ΝΑ ΜΗΝ ΠΑΓΩ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

(Τῆς ἡμέρῃ τῆς ἀγορεύσεως τοῦ κ. Τρικούπη).

ΠΡΟΣΩΠΑ, Δεληγιάννης.

ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ. (Πρὸ τῆς ἡμιανοικτῆς θύρας τῆς οἰκίας του). Ὁά μὲ σπάση, εἶπα τόσα ψέματα, ποῦ θὰ μοῦ τὰ ρίξῃ ὄλα κατὰμουτρα.

Καὶ ἂν σπάσουν τὰ μουτρά μου;
Τί διάβολο! Ὑπουργὸς μὲ σπασμένα μουτρα!
Νὰ μὴν πάγω σ' τὴν συνεδρίασιν!
(Κλαίει τὴν θύραν καὶ ἀναβαίνει ἀργὰ δύο τρεῖς βαθμίδας).

Καὶ τί θὰ πῆ ὁ βουλευτὴς Μεσολογγίου; Ὅτι τὸν φοβήθηκα!

Καὶ εἰς ποῖον θ' ἀπαντήσῃ κυρίως ἡ εἰς ἐμέ. Ἡ κυβερνήσις εἶμαι ἐγὼ. Τὸν Κουμουνδοῦρον ξεύρω ὅτι δὲν τὸν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν ὁ ἐκ Μεσολογγίου βουλευτὴς.

Γίνεται λοιπὸν νὰ λείπω ἐκ τῆς θέσεώς μου;
Τότε λοιπὸν νὰ πάγω!
(Καταβαίνει δρομαίως καὶ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ζητεῖ μεθ' ὀρμῆς νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν σταματᾷ).

Μὰ τὰ ψέματα, τὰ ψέματα! Ὁά μοῦ τὰ κτυπήσῃ σ' τὸ κεφάλι. Τί θὰ πῶ!

Δὲν θέλω καὶ νὰ τὸν ἀγριέψω πολὺ πολὺ, μπορεῖ νὰ βγάλῃ τὸ πρῶτόκολλο τῆς Οἰκουμεικῆς ποῦ ἔχω φαρδεῖὰ πλατεῖα τὴν ὑπογραφή μου.

* Β! μὰ τότε νὰ μὴν πάγω!
(Ἀναβαίνει δρομαίως καὶ φθάνων εἰς τὴν ἑσω θύραν τῆς οἰκίας σταματᾷ).

Ποῦ θὰ εἶναι τὸ θεωρεῖον τῶν Κυριῶν πλήρες! Περισσότερο ἐρχονται γιὰ μένα παρὰ διὰ τὸν ἐκ Μεσολογγίου βουλευτήν. Ὁά μὲ ζητοῦν καὶ δὲν θὰ μ' εὐρίσκουν. Πηγαίνω λοιπὸν!

Κι' ἂν μοῦ τραβήξῃ καμμιά ἐγγλέζικη κοροῦδια καὶ γελᾷ ἐκείνη ποῦ ξεύρεις;
* Ὅχι, ὄχι δὲν πηγαίνω.

* Ἀ! νά! * Ἄς δοῦμε τί θὰ πῆ ἡ μαργαρίτα!
(Λαμβάνει ἐκ τινος γάστρας μαργαρίταν καὶ ἐκφυλλίζων αὐτὴν ὡς ἐραστῆς ψιθυρίζει: Νὰ πάγω, νὰ μὴν πάγω, νὰ πάγω, νὰ μὴν πάγω, νὰ πάγω. . . . Νὰ μὴν πάγω!)
Αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερο. Ἀπρφεύγω τὴν μπόρα καὶ δὲν ἀναγκάζομαι νὰ πῶ καὶ ἄλλα ψέματα.

(Ἀποσύρεται εἰς τὸν κοιτώνά του).

Μὴ Χάνεσαι.

ΣΤΑΥΡΟΣ.

— Ἦθελα σταυρός σου
Νάμουν—τί καλό!—
Τὸν χιονολαϊμό σου
Νά γλυκοφιλῶ.

Κι' ἂν ἡ ἀλυσσίδα
Κάποτε κοπῆ,
Νά γλυστρώ μ' ἐλπίδα
Ἵστά ζεστά!— «Ντροπή!»

— Τί! . . . ντροπή, Κυρία,
Εἶπες; Ἵσε καλό! . . .
Καὶ ποῖος εἶν' αἰτία,
Σε παρακαλῶ;

Πετεινός.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ.

III

Γεμάτη εὐθυμία μιὰ νύχτα χόρευε.
— Δὲν ἤμωνα σιμά της— ὄλο ρητόρευε,
Γελοῦσε μὲ τὸν ἕνα, μὲ ἄλλον μάλωνε,
Κ' ἐτρέλλαινε καθένα, μικρὸ μεγάλωνε.

Μονάχη μιὰ στιγμούλα τὴν ἐξεχάσανε*
Σὰν νὰ ποθοῦσε κάτι, σὰ νὰ ξανάσανε,
Ἵμέσως ἴς τ' ἀνθισμένα τὰ μαγουλάκια της
Δυὸ δάκρυα κυλίσαν ἀπ' τὰ ματάκια της.

Δὲ θέλω τίποτ' ἄλλο* ἦταν' γιὰ μένανε*
Γλεντάτε, δὲ ζηλεύω τώρα κανένανε*
Ἵς ἐσὰς ἂν ἔχει δείξει πλούτη λαμπρότερα,
Τὰ δυὸ της διαμαντάκια εἶν' ἀκριβώτερα.

IV

— Τραγούδι' ἀποκρηάτικα κι' αὐτὰ νὰ ποῦμε τάχα
Π' ὄλω γιὰ τὴν ἀγάπη σου μᾶς κοπανοῦν μονάχα!
Σὰ μεθυσμένος ποῦ κινᾷ ἴς τὸ σπῆτί του νὰ πάη
Καὶ πάλι ἴς τὸ κρασί γυρνᾷ χωρὶς νὰ τὸ νογᾷ.

— Ἵπ' τὸ κακό μου, Κύριοι, θὰ πέσω νὰ πεθάνω
Ποῦ χάνω τοὺς ἐπαίνους σας... μὰ πάντα σὰς ξεχάνω
ἽΟταν γιὰ στίχους ἴς τὸ χαρτί τὴν πένα μου σιμώνω,
Κι' οἱ ἀναγνώσται μου θερρῶ αὐτῆ πῶς εἶνε μόνο.

— Μὰ τότε τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** ταῖς στίλαις τί ταῖς
[πιάνεις ;
Δὲν τᾶστελνες χειρόγραφα ἴς αὐτῆ, χαρὰ ἴς ἐσένα ;
— Ἵχετε δίκιο, Κύριοι, ἀλλά, καταλαμβάνεις
Μὲ πῶς πολλὴ εὐχαρίστησι τὰ βλέπει τυπωμένα.

Κωστής.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ
ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ.

Εἶνε ὁ χάρτης δάπεδον αἰθούσης,
Κ' οἱ στίχοι εἰς χορὸν πετώντα ζεύγη
ἽΕπὶ τοῦ χάρτου στροβιλιζουσι.
ἽΕρχεται ἐν, ἐνῶ τὸ ἄλλο φεύγει . . .
ἽἌλλ' ὅμως πάντα κανονίζουσι
Τὸ βῆμα των πρὸς τὸν ῥυθμὸν τῆς μουσῆς.

Χάρτην στιλπνὸν τίς σ' εἶπε νῦν νὰ δώσης
ἽΕνῶ... ὦ νά! λευκὴν οὐρὰν πατήσας
Εἶς *καβαλλιέρος* μου κρημνίζεται,
Γονυπετεῖ τὴν *γκάμαν* του κρατήσας...
Πλὴν διὰ τοῦτο δὲν ζαλίζεται*
Δὲ μὴ δὲν ἔχει ὁ χορὸς καὶ πτώσεις ;
ἽΑράχνη.

ΜΑΚΡΥΑ ΣΟΥ.

*Ἵν μοῦ Ἵπῆ κανεῖς
Πῶς μὲ λησμονεῖς,
Ἵἂν' αὐτὸ γιὰ μένα
Δυὸ φοραῖς χαμός*
Μιὰ ὁ ξεχαμός,
Κι' ἄλλη μιὰ τὰ ξένα

Κι' ἂν μοῦ Ἵπῆ κανεῖς
ἽΟτι μὲ πονεῖς,
ἽΟτι μ' ἐνθυμεῖσαι,
Πάλι συμφορά!
Ποῦ γιὰ μὲ χαρὰ,
ἽΟπου σὺ δὲν εἶσαι ;

Εἶτε λησμονεῖς,
Εἶτε μὲ πονεῖς,
Εἶμαι μακρὰ σου . . .
Πότε θὰ νὰ Ἵρθῶ,
Κι' ἂ λησμονηθῶ,
Νᾶμαι κἂν σιμά σου.

Σπάρος.

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

νεωτάτων μπαστουνέων, λαίμοδετων, μύρων
καὶ ἀρωματικῶν σαπῶνων

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ

νεωστὶ κομισθεῖσα εἰς τὸ

ΚΟΥΡΕΙΟΝ — ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ.

τοῦ κ. **Λεούση**Κατὰ τὴν ἽΟδὸν Σταδίου ἀρτικρῶ τοῦ Βα-
σιλικῶ Σταύλου.